

Sygn. akt VW 5811/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Anna Walenciak

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 marca 2016 r.

sprawy:

- **M. K.** c. W. i J. ur. (...) w W.

obwinionej o to że:

w dniu 8 września 2015r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres firmy, będąc Wiceprezesem Zarządu firmy (...) sp. Z o.o. Sp. Komandytowa, która była właścicielem pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 4 grudnia 2014r. ok. godz. 10.30,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym,

- **T. K.** s. A. i A. ur. (...) w S. obwinionego o to że:

w dniu 8 września 2015r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres firmy, będąc Wiceprezesem Zarządu firmy (...) sp. Z o.o. Sp. Komandytowa, która była właścicielem pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 4 grudnia 2014r. ok. godz. 10.30,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym,

orzeka

I. obwinioną M. K. i obwinionego T. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego im wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 5811/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2014 r. ok. godz. 10.30 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe polegające na postoju przez kierującego pojazdem marki o. nr rej. (...), w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczonego do tego celu.

Pismami z dnia 26.08.2015 r. Straż Miejska skierowała do M. K. oraz do T. K. – będących współnikami reprezentującymi spółkę z o.o (...), będącą posiadaczem pojazdu marki O. nr rej. (...) - wezwania (k. 9 i k. 29) do wskazania, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komu powierzyli pojazd marki O. nr rej. (...) do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W wezwaniu Straż Miejska wskazała, że w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, popełnią oni wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. /k. 9 i k. 29 pisma/

Powyzsze pisma z dnia 26.08.2015 r., do współników, zostały wysłane na adres spółki (...) i odebrane w dniu 1.09.2014 r. przez pracownika spółki (...), która pokwitowała ich odbiór (k. 10 i k. 30), a następnie nie przekazała ich adresatom.

Obwinieni M. K. i T. K. nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu. Wyjaśnili, że nie otrzymali pism z wezwaniem i dlatego nie udzielili odpowiedzi. (k. 65-66). Obwinieni wyjaśnili, że w spółce są osoby zobowiązane do odbierania korespondencji oraz że zwyczajowo poczta jest przekazywana, wyjaśnili, że zdarza się, że oni są często w rozjazdach, na delegacjach oraz że przedmiotowych wezwań nie otrzymali. Obwiniony wskazał, że wyciągając wnioski z tej sprawy, porządkują obecnie w spółce kwestię obiegu korespondencji.

M. K. ma 53 lata. Jest zamężna, ma wyższe wykształcenie, jest przedsiębiorcą, uzyskuje dochód w wysokości ok. 10 000 zł. Nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo, nie karana /e-protokół rozprawy z dnia 217.02.2016 r., k. 65 wyjaśnienia/

T. K. ma 55 lat. Jest żonaty, ma wyższe wykształcenie, jest przedsiębiorcą, uzyskuje dochód w wysokości ok. 10 000 zł. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie karany /e-protokół rozprawy z dnia 217.02.2016 r., k. 65 wyjaśnienia/

Sąd zważył, co następuje:

Dowody w sprawie nie zaprzeczyły wiarygodności wyjaśnień obwinionych, co do tego, że wezwania ze Straży Miejskiej nie zostały im skutecznie doręczone, pomimo, że pisma te zostały doręczone do spółki i odebrane przez pracownika tej spółki.

Wyjaśnienia obwinionych w zakresie, w jakim wskazali oni, że nie byli w stanie wskazać kierującego pojazdem, gdyż nie uzyskali wezwania, są zgodne z zeznania przesłuchanego w sprawie świadka M. O. – która odebrała te wezwania, a następnie jak wynika wprost z jej zeznań, nie potwierdziła, aby przekazała je osobiście obwinionym, wskazując, że nie wie co z pismami się stało i że mogły się zagubić.

Wyjaśnienia obwinionych, w których podali oni informacje na temat dotychczasowego obiegu dokumentów oraz dotyczące podjęcia obecnie innych rozwiązań w celu wyeliminowania nieprawidłowości w związku z brakiem przekazania im pism, znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadka M. O..

Okoliczność wskazania przez obwinionych w sprzeciwach od wyroku nakazowego, że nie są w stanie wskazać komu pojazd był powierzony w oznaczonym czasie oraz że zaniechanie przez nich odpowiedzi na wezwanie wynikało z braku wiedzy co do sprawy czynu, Sąd ocenił jako realizację przysługującego prawa do obrony, w zakresie zaś ustaleń w sprawie Sąd oparł się na dowodach przeprowadzonych w sprawie i wyjaśnieniach, jakie złożyli obwinieni.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. O. – pracownicy spółki, która pokwitowała odbiór wezwań skierowanych do obwinionych (k. 10 i k. 30), która wskazała, że nie wie co stało się z tymi pismami i że mogły się one zagubić w stercie dokumentów oraz w zakresie w jakim zeznała, że od 1.01. w firmie wprowadzono procedurę w związku z którą wszystkie imienne lisy kierowane do szefów, są kładzione im na biurka. Świadek w zeznaniach pomimo tego, że odebrała korespondencję kierowaną do obwinionych, nie potwierdziła, aby korespondencję tę przekazała obwinionym. Zeznania są logiczne i nie ma w sprawie dowodu, który przeczyłby ich treści.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów, które zostały na rozprawie uznane za ujawnione. W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania ich wiarygodności. Strony również nie kwestionowały autentyczności tej dokumentacji i prawdziwości informacji w niej zawartych.

W konsekwencji, Sąd stwierdził, że brak jest w sprawie dowodów wykazujących, że obwinieni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zarzucanego im wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwinieni – co zostało ujawnione dopiero na etapie postępowania sądowego – pomimo przesłania na adres ich firmy wezwań przez Straż Miejską - nie zostali prawidłowo i skutecznie wezwani w myśl art. 96 § 3 kw do wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Kierowane przez Straż Miejską wezwania – nie zostały im skutecznie doręczone, albowiem jak wynika z ich wyjaśnień, którym nie zaprzeczył żaden dowód w sprawie, w tym zeznania świadka M. O., która pokwitowała odbiór pism – pisma te nie zostały obwinionym przekazane przez pracownika, który je odebrał.

Mając na uwadze powyższe, Sąd ustalił, że obwinieni nie wypełnili swoim zachowaniem znamion wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, gdyż nie zostali - co zobrazowały zeznania świadka M. O., która pokwitowała odbiór korespondencji lecz nie potwierdziła, aby przekazała obwinionym te pisma - skutecznie wezwani do udzielenia informacji w trybie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 5 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion wykroczenia. Z kolei zgodnie z art. 62 § 3 powołanej ustawy, w razie stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 5 § 1 pkt 1 i 2, po rozpoczęciu przewodu sądowego, Sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny.

W niniejszej sprawie, po przeprowadzeniu wszystkich zawnioskowanych dowodów przez strony, Sąd stwierdził, że brak jest dowodów w sprawie, które wykazywałyby, że obwinieni zostali skutecznie wezwani do udzielenia informacji na żądanie Straży Miejskiej, a tym samym w przedmiotowej sprawie brak udzielenia przez obwinionych informacji, nie wyczerpał znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W konsekwencji Sąd uniewinnił M. K. oraz T. K. od popełnienia zarzucanego im wykroczenia, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.